

A szokásos módon...

■ KÖVÉR LÁSZLÓ

B

usiness is going on... Azaz az üzlet (az élet) megy tovább. A világ – látszólag – még nem ocsúdott fel a szeptember 11-i tragédiából, a megemlékezések, a lehetséges túlélők mentése, a romeltakarítás még javában folyik, de a tőzsde már újra erőre kapott, az olajárak ismét megpihentek (hogy „ugráásra készen” várják az elmaradhatatlan amerikai válaszcspást, amelynek helyszíne ma még talány). Az első riadalom, amely az amerikai, s ezen keresztül a világgazdaság esetleges súlyos válságba zuhanása miatt érződött, elülni látszik.

Nem tudom, hányan éreztek hozzám hasonló személyes iszonyatot a World Trade Center épületeit ért terrortámadás sokkoló képei látán. Nekem megjelentek az agyamban saját életem utolsó néhány másodpercének képkockái. Amint ott állok, gyermekeimmel és feleségemmel, turistaként a felhőkarcoló tetején, amint látom a repülőgépet testét öltő, felénk száguldó halált, és nem értek semmit: miért? Valóban, ilyen értelemben is igaz, amit a miniszterelnök mondott: „Minden, ami most ott történik, az kicsit velünk is történik.” Lehetetlen nem gondolni arra, hogy ez velünk is megtörténhet; az éppen ott tanuló, dolgozó barátainkkal vagy az ott élő, „ötvenhatos” rokonokkal. Lehetetlen nem szimpátiát érezni a sok helyütt gyűlőt, sokszor arrogáns nagyhatalom polgáraival, a bajban nagygyá váló kisembereivel, a szálló por és füst által agyagkatonákká maszkírozott, mentést végző szakértőkkel, rendőrökkel; a füsttől fuldokló, a fáradtságtól lerogyó, egymást ölelgetve bátorító tűzoltókkal, akik – több mint százan – úgy mentek a tűzhalálba, hogy valószerűleg tudták: a lángok megfékezésére semmi esélyük; a vesztienaló nélkül maradt utasokkal, akik – a célpontként kiszemelt többi áldozatot mentve – a repülőgéppel és magukkal együtt a mélybe rántották a merénylőket is. Miközben a legostobább hollywoodi katasztrófafil-

meket túlszárnyaló képeket közvetítettek a valóságról a tévék, azok között önkéntes filmhősök ezrei játszották el életük véres-valóságos egyetlen főszerepét, egyúttal bebizonyítva azt is, hogy az amerikai nép valóban nagy nemzet. E képeket látva, az iszonyat befogadásának és feloldozásának kényszerében az ember – még ha politikus is – nem szólhatott, nem szólhat máséért, csak a megrendültség, a gyász, az együttérzés hangján. A még eltakarítatlan romok látán, az áldozatok még nem végleges, de ezres számát hallva minden kimondott szó, ami más-

Lehetetlen nem szimpátiát érezni a sok helyütt gyűlőt, sokszor arrogáns nagyhatalom polgáraival, a bajban nagygyá váló kisembereivel, a szálló por és füst által agyagkatonákká maszkírozott, mentést végző szakértőkkel, rendőrökkel; a füsttől fuldokló, a fáradtságtól lerogyó, egymást ölelgetve bátorító tűzoltókkal

ról szól, mint az ártatlan emberi életet elvesztése feletti fájdalomról, az emberi méltóság meggyalázása miatti tiltakozásról – kegyelemsértés, halottgyalázás.

Felebarátaim! A romok alatt tán még élő áldozatok teste fölött, a katasztrófa tüzén nem lenne szabad politikai pecsenyénket sütogetni!

Egy jó tollú pártelnök részvétét nyilvánítja, együtt érez, de szükségesnek látja hangoztatni, hogy a történekekért az áldozat agresszivitása is felelős. A Carlos nevű gonosztevőt is hajdan

bújtató pártállami külügyi apparátusban simára csiszolódott modorú másik pártelnök szintén részvétét nyilváníttja, de ha már szót kapott, leszögezi: a drámai események megerősítik a hazai közélet szereplőinek felelősségét is, illetve hogy a tűzzel játszik, aki gyűlöletre és erőszakra uszít, aki a konfliktusok kiélezését szorgalmazza. Majd kissé később – arra az esetre, ha valaki ebből nem ismert volna rá a rákosista–fasiszta, antiszemita kormánykoalíció és az oszlamabim-ladenista MIÉP kriptohungarista összeesküvésére – a *Szaddám Huszeint és Milosevicset* nyíltan támogató *Thürmer Gyula* szocialista elvtársainak pártja kiadja az erre az alkalomra esedékes, nyolcezer-kilencszázhetvenkettedik elhatárolódásra felhívó ukázat *Orbán Viktor*nak. De ne reménykedjünk, hogy tán egyszer ők is elmúlnak a politikából, mert úgy tűnik, ez máshol is így van, tehát mindig így lesz.

„A” ország fontos embere együttérzését nyilváníttja, de nem mulasztja el megjegyezni a külügyminiszterével éppen tárgyalásra készülő, a terrorcselekményt egyébként azonnal elítélő palesztin vezetőről: „Mindenkinek megvan a maga Bin Ladenje, a miénk Arafat.” Igyekszik az eseményeket a Jó és a Gonosz közötti világméretű harc összefüggéseibe helyezve lefoglalni a Jó melletti legközelebbi férőhelyet önmaga, országa és népe számára. „B” ország fontos embere osztozik a gyászban, de reméli, hogy ezentúl az áldozat megértőbb lesz az iránt, amit „B” ország katonai és rendőri alakulatai a csecsenekkel művelnek, és nem okvetetlenkedik ezentúl annyit az emberi jogok miatt. No, nem mintha „B” ország nem tartaná fontosnak az emberi jogokat, hiszen nem értene egyet egy, a kollektív bűnösség elvét alkalmazó válaszcsepással. A világon a legtöbb (65 millió) ártatlan ember életét kioltó kommunista rezsim hivatalos lapjának „elemzői”, bár leszögezik, hogy az ilyen barbár lépésekre nincs mentség, a terrorizmus mélyebb okai között azért felsorolják a világ különböző részei közötti növekvő jövedel-

mi szakadékokat, az etnikai és vallási konfliktusokat és persze a nagyhatalmi hegemonizmust, az erőpolitikát, a rasszizmust is. Amíg ezekkel nem foglalkozik a világ, addig nem lesz igazi béke – véli annak az országnak a hivatalos lapja, amelyik évtizedek óta megszállva tartja Tibetet, terrorral, szisztematikus betelepítésekkel, a tibetiek tudatos lezüllesztésével igyekezően megtörni egy békés nép gerincét, szétzúzni a világ egyik legérdekesebb ősi kultúráját. (*Szanyi Tibor* és a magyar elvtársak tiltakozása már bizonyára útban van Peking felé.)

Az itthoni „elemzők” közül pedig egy régi nagy név mai kisszerű viselője a New York-i és washingtoni borzalmakat is jó ürügynek találja, hogy azokba rúgjon, akiket nem kedvel. A Fidesz jelmondatát – „A jövő elkezdődött” – lopja el, s kapcsolja össze sekélyes mondanivalójával, melynek summája: „Ma kezdődött el a jövő – és mondhatom, miként a múlt, mocskos lesz ez is.” Hát, csak azért is: A JÖVŐ ELKEZDŐDÖTT! Igen, abban az értelemben is, hogy szeptember 11-ével új időszámítás kezdődött a világtörténelemben, csupán még azt nem tudni, hogy mi következik utána. A fentiekből éppen séggel nem sok jót olvashatunk ki. Miközben a példátlan gaztett kiagyalóinak fantáziája minden fikción túltett, azonközben a jövő építésére vonatkozóan – úgy tűnik a tragédiát követő megnyilatkozásokból – a világban a tollhoz, mikrofonhoz jutók, a döntéshozók és véleményformálók jelentős részének erről is, mint mindig, most is csak ugyanaz, saját rögeszméje jut az eszébe.

Pedig a jövő – amely tényleg elkezdődött – olyan lesz, amilyenné tesszük. Amilyenné fantáziánk, bátorságunk és tehetségünk tenni engedi. S ha akarjuk, akkor igenis tiszta lesz. Tisztább, mint a terroristák, látszólagos ellenfeleik lelke. S az élet a XXI. században is mehet tovább. Csak nem úgy, mint eddig. „... but not as usual.”